

Oponentský posudek bakalářské práce Zuzany Zimové „Ufabrik a Tacheles; experimentální mezinárodní kulturní centra v Berlíně“

Autorka si klade v souvislosti s dvěma kulturními centry vzniklými v Německu celou řadu výzkumných otázek, jejichž výčet lze najít na straně 5 – 6. Hned v úvodu nás autorka také velmi zevrubně seznamuje s postupem, který zvolila i s výsledky svého zúčastněného pozorování, které tak trochu netradičně zařazuje na úvod celé práce. V kontextu práce se toto netradiční rozhodnutí jeví jako velmi dobré, přispívá tak k věrohodnosti celé práce.

Práce je rozdělena na teoretickou a praktickou část. V teoretické části se autorka zabývá především vymezením pojmů z oblasti sociologie a sociální psychologie, v empirické části pak představuje dvě výše zmíněná centra a to na základě analýzy dokumentů, pozorování i rozhovorů provedených na místě s aktéry center.

Po formální stránce není práci de facto co vytknout (kromě drobné nepřesnosti v podobě údaje o umístění tabulek na straně 9). Seznam literatury je velmi obsáhlý a je třeba podotknout, že autorka citovala z cizojazyčných (anglických a německých) zdrojů.

Z obsahového hlediska je třeba autorku pochválit za velmi precizní práci se zdroji a to jak při práci s dokumenty, tak i při práci s vlastním sesbíraným materiálem. Na druhou stranu tento často velmi detailní pohled autorce zastínil potřebu udržet v textu pevnou linii, která směřuje od vytčených otázek k odpovědím. To se projevuje především tak, že jednotlivé kapitoly jsou jaksi ponechány bez komentáře, který by práci uváděl do širšího kontextu a směřoval čtenáře k odpovědím. Teoretická část tak sice předkládá výčet pojmů zpracovaných de facto slovníkovým způsobem, ale již není zřejmé, jak se tyto pojmy váží k celku práce a proč jsou pro práci důležité tyto pojmy a nikoli pojmy jiné.

Podobná nejasnost panuje i v praktické části práce. Autorka na základě rozhovorů a dalších materiálů jaksi rekonstruuje vznik a fungování obou center, není však zřejmé, jakým způsobem pracuje s materiálem získaným rozhovory. Zvláště v případě centra Ufabrik je velká část textu proložena výpověďmi jedné ze zakladatelek a hlavních organizátorek Sigfrid Neimer, aniž by bylo zřejmé, zda se výpovědi v ostatních rozhovorech nelišily. Pokud autorka měla zásadní důvod vnímat tento jeden rozhovor jako klíčový, zapoměla v textu toto své rozhodnutí zdůvodnit.

Samostatnou kapitolou je jazyk. Autorka si vytyčila úkol popsat centra v Německu a vedla rozhovory s protagonisty právě tam. Rozhovory jsou uvedené v přílohách textu v českém jazyce a tak čtenáři uniká, v jakém že jazyce rozhovory probíhaly. Tento fakt působí rušivě především v místech, kde autorka vysvětluje některé jazykové jevy (např. název centra Tacheles na straně 43), kdy není zcela zřejmé z kterého do kterého jazyka autorka překládá. Tato nedůslednost vede k tomu, že čtenář znejistí, když zjistí, že jeden z členů organizace interpretuje A z názvu jako netečnost nebo apetit. Logická otázka zní – jako co tedy a z jakého jazyka?

Přes všechny tyto drobné výtky práci hodnotím jako velmi pečlivě zpracovanou, práce přináší velmi ucelené poznatky a autorka pracuje s materiálem velmi citlivým způsobem. Na základě výše zmíněných připomínek navrhuji k obhajobě tato témata:

- jak autorka nakládala s rozhovory při rekonstrukci vzniku a působení dvou kulturních center?
- jak autorka nakládala s jazykem/jazyky?

Práci hodnotím jako velmi přínosnou a navrhuji hodnocení výborně.

V Praze dne 13.8.2007
Mgr. Dana Moree